

מן הבאר

פר' מטות-מסעי תשפ"ג
שנה א' גריון ל"ח ~

אמרות ופנינים, מוסרי חיים ולקחים, מבאר חפרוה שרים - רבנו"ק מגור, נבג"מ ובלחט"א

אמרות מבאר רבותינו הק'

איש כי ידר נדר וגו'. (א) אומר ה"חידושי הר"ם ז"ע: מפרשת נדרים יש לאדם לשמוח בראותו שאף שהיה עליו נדר ואיסור יכולים ג' אנשים להתיר לו מהאיסור כעין דיבוק חברים, וגם יחיד בעצמו אם הוא מומחה יכול להתירו מאיסורו. ואף מי שנכשל יכול להינצל על ידי זה. אם כן יש כה בני ישראל לעשות הכל.

נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים וגו'. (ב) אומר ראש הישיבה מגור שליט"א: אמרו חז"ל [במ"ד כב ד] ישמח צדיק כי חוזה נקם [תהלים נח יא] - שהיה משה מתאוה לראות בנקמת מדין קודם שיתאמת והיה מבקש מן הקב"ה שיראה בעיניו. והדבר צ"ב, שאף שמשרעה נצטווה על מלחמת מדין לפני מותו, אבל האם יתכן לומר כלל שלנקום נקמה מהמדינים היתה הדאגה של מרע"ה לפני פטירתו. אך המלחמה במדין היתה על דבר שהחטיאו את בני ישראל, והנקמה בהם לא היתה מה שהרגו אותם אלא על מה דתכתב 'ונקרב את קרבן ה' איש אשר מצא כלי זהב אצבעה וצמיד טבעת עגיל וכומז לכפר על נפשותינו לפני ה', שבוו לפני משה והביאו לפניו הכלים שמטרתם היתה להשכיח את בני ישראל, ואמרו לפני מרע"ה הנה עוד נסיון שעמדנו בו ועוד נסיון שהתגברנו על הציב, ואין לך קרבן גדול מזה. וזו היתה הנקמה ששימחתו למשה רבינו ע"ה לפני פטירתו. הנקמה הרוחנית, להחזיר את הכוחות שנבלו בטמאה לקדושה.

וימסרו מאלפי ישראל וגו'. (ג) כתוב הרבי ה"בית ישראל" ז"ע: וימסרו בעל כרחן עפ"רש"ל. ואולי כי חששו צנת כי היה מלחמת הציב כבדה והיה צורך צדיקים שיוכלו להציל את כדאי ולכן לא רצו לסמוך על עצמם כי אדם אין צדיק בארץ. וכן באמת אמרו מידי הרהור לא יצאו והיה צורך מסירת נפש כעין קמאי דמסרי נפשיה על קידוש השם. וזאת לימד להם מרע"ה.

וישלח אותם משה: (ד) כתוב הרה"ק השפתי צדיק ז"ע: המדרש רבה מתמה הקב"ה אומר למשה נקום והוא משלח, ומתרחץ מפני שנתגדל במדין כמשל מור ששתית מני' לא תורוק בו אבן. ותמוה מאד האבן אשר בריה לאדם אם יזרוק או לא, צריך להכיר טובה, מה שאין כן במקום מצוה, וכאשר מרע"ה בעצמו צוה לשבט לוי הרגו את אחיו וגו', מכל שכן כאן ערלים.

אולי הכוונה אם ילך מרע"ה בעצמו ויתר יהיה פתחון פה ללמאן ללמוד נגדו ויהיה עליהם, שנתגדל ביניהם קדוש עליון הזה ולא שחיתו אותו, כעין מאמר חז"ל בשתיים יכסה רגליו שלא יתראה רגלו שלא יזכיר עון עגל, אף שהכל גלוי וידוע, ולכן כאן הוצרך להעלים וכות הנ"ל, לכן הביא מרע"ה הכוונה שישלח פנחס מאיר דעובדא, והוא לא ילך, ע"ז תוכל להעשות הנקמה.

כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש וגו' עבדיך, נשאו את ראש אנשי המלחמה וגו' ולא נפק ממנו איש ונקרב את קרבן ה' וגו'. (ה) הרבי ה"אמרי אמת" ז"ע אמר: בשם הרבי מקאצק ז"ע שפקודי החיל למדו ק"ו מגועלי מדין, להביא קרבן על הרהור, מה אצל כלי אסור בליעה

של איסור, מכש"כ אצל אדם הרהור עושה חסרון, והוסיף הרבי ה"אמרי אמת" ז"ע: שגועולי מדין הוא חידוש, שנותן טעם לפגם הוא ג"כ אסור, כן אצל האדם אפילו הרהור קל, מחשבה פשוטה שאינו מרגיש אותה, ג"כ מקלקל. ובוה נוחא הלא גם מקודם ידעו שרהור אסור, רק שלמדו מק"ו שאפילו הרהור כזה מקלקל, וזה פירוש 'עבדים נשאו את ראש' וגו', היינו מחשבה, לשמור את הראש.

ולמה תניאון את לב בני ישראל: (ו) אומר הרבי ה"פני מנחם" ז"ע: בתרגום אונקלוס מתרגם ולמה תנוון, לרמות, להסיר, בתרגום יונתן ולמה תבטלון ובתרגום ירושלמי ולמה תחברון, והכל אחד הוא שמתחיל להבטל מתורה ותפלה אחר כך מרמה עצמו ומסיר ומסיר דעתו עד שבא ליידי עבירה לגמרי, וכך הוא דרך היצר שמתחיל להסיר את האדם מעט עד שסר לגמרי מן הדרך ונשבר הכל.

והנה קמתם תחת אבותיכם תרבות אנשים חטאים: (ז) כתוב ה"שפת אמת" ליקוטים: בענין בני גד ובני ראובן יש להקשות למה נן אותם מרע"ה לכך חוב ואמר עליהם 'תרבות אנשים חטאים', ונראה כי לולא דיבור מרע"ה היה נמשך נן לבסוף כי עבירה גוררת עבירה ומכ"כ כי לא עשו כהוגן במה שחברת להם נחלתם מעבר לירדן והיה בזה הוחרת עבירה ולא היו רוצין אה"כ לילך למלחמה אף שלא היה עדיין זה במחשבתן כלל, רק שמשרעה החכם עיניו בראשו ותיקן זה בתנאי שיחלצו למלחמה.

הרבי ה"לב שמחה" ז"ע: כתוב: יש לדקדק משה רבינו ע"ה גער בהם תרבות אנשים חטאים וכו' ואילו הם במקום שהיו צריכים לשתוק, עוד השיבו לו ונשארו בשלהם, ו"ל כמ"ש הרבי ר' בונם ז"ל ומקנה רב, שהיה לבני גד ולבני ראובן קנין רב, במשה רבינו ע"ה, לכן בקשו להשאר עם מרע"ה. וי"ל עוד עפ"י שהגיד כ"ק אאמו"ל בשם החי"ה הר"ם ז"ל שבני גד ובני ראובן רצו לנחול ארץ סיחון ועוג שע"ז יקרא המוקם הוא ארץ ישראל ונדר שהורחק מקצתו הותרו כולו, וע"ז יוכל מרע"ה להכנס לכל ארץ ישראל, אחר שכבר היה בארץ סיחון ועוג שיהי' מארץ ישראל, א"כ כל מה שהשיבו ונשארו בשלהם היה רק עבור טובת רכם בלבד, שהיו דבקים בו ובקשו טובתו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א אומר: תרבות לשון לימוד, ובתרגום תלמידי גביא חייא וכו', שלמדו זאת מאבותיהם, כה עשו אבותיכם וגו', והוא לימוד גם למדה טובה מרובה, שתחת אבות טובים אשם בנימ טובים, ובדברים טובים אפשר ללמוד מהאבות, ובגמ' [סנהדרין קו]: נגשלו ישראל לקנה וכו' עומד במקום מים וגיעו מחליף ושרשו מרובין ואפילו כל רוחות שבעולם וכו' אין מזיוות אותו ממקומו, אפשר שרשיו מרובין היינו הכח מהאבות, ואמשלו בני ישראל לקנה, שע"ז וכות וכן האבות בני כל רוחות שבעולם מזיוות אותן ממקום, שע"ז אבות טובים קמים בנימ טובים.

ויתן להם משה וגו' ולחצי שבט מנשה בני יוסף וגו': (ח) כתוב רש"י הישיבה מגור שליט"א: בשפת כהן עה"ת ביאר הא דנתן משה בארץ הגלעד לחצי שבט

המנשי, והרי רק ראובן וגד ביקשו שם, ומשה חש שייחלקו הרבי ממלכות ויהא פירוד בין יושבי הגלעד ליושבי ארץ ישראל, ע"כ נתחכם לחלק שבט א' לשנים, והרי יהא ביניהם קשרי משפחה וידידות וממלא יתחברו וישיב שני הארצות והיו לאוהבים. והוספתו על דבריו, אמאי דווקא מנשה, אלא משום שנקרא על שם 'שני אלקים מבית אבי' - הצער דיוסף על פירוודו מאחיו, וא"כ שמוא קגרים שיהא בין שבט המנשי אהבה וחיבה ביותר. וע"כ גם נתגלגל ע"י בנות צלפחד הענין של לא תסוב נחלה למטה אחר והחיתון באותו השבט שגורם חיבה ביותר בין בני השבט. והנה כל זה נכון בזמן שהיה אסור לכתוב תושב"פ, אך בימינו, אפשר ע"י אורות התורה להרגיש קירוב הלבבות אף בארץ צפונה. ואין פירוד.

אלה מסעי בני ישראל: (ט) כתוב הרבי ה"לב שמחה" ז"ע: אלה מסעי בני ישראל וגו' ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאייהם, הלשון כפול, אי' במד' רבינו בחיי ואלה מסעיהם למוצאייהם קאי על העתיד ביציאה שניה כענין שב' יוסף ה' שנית ידו וגו', והגיד כ"ק אאמו"ל שהמסעות ישנם גם עתה בכל ואלה המסעות מ"ב, שאלו המ"ב מסעות ישנם גם עתה בכל הדורות דא' בס' שהשערים שבלב הם כנגד אלו המסעות, וי"ל ואלה מסעיהם למוצאייהם ואלה המסעות מ"ב, שאלו המ"ב מסעות ישנם גם עתה בכל הדורות, מ"ב מסעות מ"ב פתחים שם מ"ב, ואלה מסעיהם למוצאייהם כאשר מחפשים מוצאים, ויסעו ממדבר סין ויחזו בדפקה, ויחזו בדפקה כענין דכ' קול דודי דופק.

ויעל אהרן הכהן וגו' וימת שם וגו' בחדש החמישי באחד לחדש: (י) כתוב:

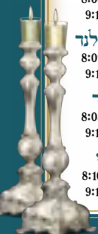
"שפת אמת" ז"ע: ביאר: איתא בספר הסידים [אות לת"ד], מעשה באדם אחד שהיה נוהג בעצמו, כשהיה אדם אב, היה חוזר לביתו בלא מנעלים וכו', והיה אותו יום שמת בו וכו' ט' באב היה והלכו הכל יחפים וכו' ע"ש. כן אהרן הכהן שגמל חסד עם כל ישראל, לכן נפטר ברי"ה מנ"א בין המצרים הימים שכל ישראל מתאבלים, כדי שכל ישראל ישתתפו באבלו לדורות.

כי אתם עוברים את הירדן וגו' והורשתם את כל יושבי הארץ וגו': (יא) בשם ה"חידושי הר"ם" ז"ע: כשעברו ישראל את הירדן אמר להם יהושע על מנת כן תעברו ואם לאו המים באים ושוטפין אתכם [עטרו דל]: אף באמת לא קיימו לגמרי אחר כך, שספניו שהניחו מיושבי הארץ שלא הורישו כל האומות, שהשאירו אחר כך, מכל מקום הקבלה והרצון הראשון שבעמד הוצרך להיות נקי לגמרי באופן טוב מאד. להורישם לכל להותי מהם שריר.

וכן הורה מזה לכל הבא ליטהר שיהיו על מנת ליבטל לגמרי וכל אשר לו להש"ת. וכן תמיד קבלת עול מלכות שמים בבוקר צריך להיות על מנת שיהיה דבוק בו יתב"ש בכל לב ונפש כל יסור כוחו השערה מדרכי תוה"ק, אף שאחר כך נכשל מה, אבל הקבלה צריכה להיות בשלימות.

הרה"ק ה"שפתי צדיק" ז"ע: אמר לבאר הפסוק 'היה כאשר דמית' וגו' דהרי והיה

ירושלים
הר"ה"ג ז' 7:11
מוצ"ש 8:27
ברוקלין
הר"ה"ג ז' 8:08
מוצ"ש 9:15
סטטן איילנד
הר"ה"ג ז' 8:09
מוצ"ש 9:16
ליקווד
הר"ה"ג ז' 8:08
מוצ"ש 9:15
מאנסי
הר"ה"ג ז' 8:10
מוצ"ש 9:16

כי אתם באים אל הארץ כנען זאת הארץ אשר תפל לכם בנחלה וגו': (יב)

אומר כ"ק אדמו"ר שליט"א: בשו"ע [יו"ד רכ"ח ס"ו] נפסק מי שנדר לעלות לארץ ישראל יש לו תרה כשאר נדרים, וכ' הפוס' [פ"ת שם סקל"ב בשם רשב"ש] הטעם שהעליה עצמה אינה אלא מכשירי מצוה, שאין המצוה אלא היריה בארץ, אבל כאן החשיבות ביאתן לארץ עצמה, שנתעסק מש"ר כ"כ בנחלה ובגבולות וכו', כי אתם באים אל הארץ וגו' שהביאה עצמה כבר נחשבה למצוה, וגם כי אמירתו של הקב"ה הוא כאילו היא עשויה, לכן מאמר ה' כי אתם באים אל הארץ נחשב כמו שכבר באו, וזה הטעם כאשר קבלו בני גד ובני ראובן נחלתם בעבר הירדן לא התרעמו שאר השבטים על שלחם עדיין אין מאומה וזולת המטות השי"ת להוריש יושבי הארץ מפניהם, כי אמירתו של הקב"ה כאילו היא עשויה.

במדברש [ז' טז]: מלמד שהראה הקב"ה למשה כל מה שהיה ועתיד להיות וכו' דור דור ומנהיגיו, דור דור ופושעיו, דור דור וצדיקיו וכו' ע"ש. הרבי ה"אמרי אמת" ז"ע דקדק, למה הראה למשה רבינו ע"ה גם דור דור ופושעיו, ואמר כדי שמשנה רבינו ע"ה יחליש את כוחן.

והקריתם לכם ערים ערי מקלט: (יג)

הרבי ה"מני מנחם" ז"ע: אמר: איתא בגמ' [תענית כג.] שאמרו על חוני המעגל, אה חברותא או מיתותא, וא"כ אם אין לרוצח חבר בעיר מקלט למה לא ישלחו עמו חבר לשם כמו שאמרו עבדי ליה מידי דתהוי ליה חיותא, אלא שחבר טוב הולך מעצמו, ואם צריך הוא לציווי שחלחלהו לשם הרי אינו חבר טוב וצריך הגולה לבקש לו חבר אחר, ואכן משה רבינו יקרא חבר והלך מעצמו והיה עמהם בני מנשה ונשקף על נחלת המטה אשר שידע שאם יכנס יתקן הכל מיד, ואכן בחינת משה רבינו הולכת תמיד עם בני ישראל.

ומגורל לחלתנו יארע: (יד) הרבי ה"בית ישראל" ז"ע אמר: בפרשה בה מנשה באו בטענה למש"ת, שכיון שנגשטו ממת ה' לתת לבנות צלפחד נחלה בשבט מנשה ואם הם יהיו לאחד מבני מנשה שני בני' לנשים או תגרע נחלת בני מנשה ונשקף על נחלת המטה אשר שיהיה להם לנשים. וקשה, וכי מה היתה טענתם - על צנת קרקע שילקח מהם, וכי מה יש בדבר?

אלא, איתא שחלוקת הארץ היתה עפ"י רוח"ק, וכיון שכן, הרי קבלו בנות צלפחד את נחלתם מאת השי"ת, ולא רצו א"כ לותר על זה. ובוה א"ש מה דאיתא [ב"ב קיט:] שבנות צלפחד חכמניות הוין, וכי בוה שרצו צנת קרקע מתבטאת חכמתם? אלא חכמניות היו, פ' שראו שנחלתם באה להם ברוח"ק, ולכן לא רצו בשום אופן לותר ע"ז ועמדו על דרישתן והצליחו בוה.

תפילה של צדיק

סיפר אחד הרבנים:

בהיותי שליחו של הרבי ה"לב שמחה" ז"ע למו"ט עם גדולי ישראל בענינים שעמדו על הפרק, הטיל עלי בין השאר שליחות לגדולי ישראל לאסור איסור לטוס עם חברת אל על כל עוד הם מחללים שבת בטיסות. בתחילה לא הסכימו כל הגדולים לצעד הזה והם תלו תקוות בהבטחות של עסקני הציבור למיניהם, וכן חששו מכשולן הצעד הזה. אולם הרבי ז"ע לא הרפה עד אשר כולם הסכימו לזה. בין הגדולים שהיינו צריכים להתחייב היה הרב"ק ממכונבוקא ז"ע, נכנס אליו אולם מיד חזרנו על עקבותינו, כי נזכרנו לראות את האדמו"ר ז"ע שוכב ולידו רופא המטפל בו והוא עם מכשירים של אינפוזיה וכו'. אולם עוד טרם הספקנו להרחיק לכת נקראנו לשוב כי האדמו"ר ז"ע לחש שהיינו, ודרש במפגש שיחזירו אותו, כי הכיר בנו כשלוהא דרהמנא מאז ומתמיד. נישנו אליו ונתרענו מחולשתו ומטראחו, ולכן כששאל על מהות השליחות המעטנו בדחיפות הרבה, אולם הוא עמד על כך שנשמיע לו, ואז אמרנו לו שזה קשור לאיסור טיסה באל על בניגוד חילול שבת, אבל אינו מן ההכרח שיחתום בעת. אולם הוא התרגש מאד וביקש לחתום, ועל אף שהרופא העמידו על כך שלא שייך במצבו, ואז אפשר לנתק אותו מהמכשירים, אבל הוא בשלו, שליח של הרבי נמנע כן והוא רוצה לחתום! ודרש שישונו אותו ויילכישו לו את הבגד העליון, כשכשנו הבית והרופא ראו שלא יועיל להם כלום התחילו לטפל בו ולהכינו בהכנה שארכת למעלה מחצי שעה, ובזים רבועי התם.

לאחר שחתם פרץ בכבי וביקשני שאבקש מהרבי ז"ע שרניל להיות בכותל, והוא יודע להתפלל, שיחפול עכורו לרפואתו, והוכיר את שמו שזכרו בפני הרבי ז"ע. הנעתי לירושלים ונכנסתי בקי"פ לדווה על הכל בפרטורטו, עם כל מראהו והר-שיח שנהל בעקשנות לחתום, ועל בקשתו שהרבי תפיל עכורו בכותל. הרבי ז"ע חיך ואמר שהרבי "אמרי אמת" ז"ע אמר שאזנינים לכותל גם מרחוק שומע, השי"ת יעזור ויוטב לו, יהיה טוב.

כצאתי מן הקודש הלחלתי לחזור שוב לבני ברק ולהשיב לאדמו"ר ממכונבוקא ז"ע דברי הרבי הל"ש, ואכן נכנסתי לראיתי שני עינים, ותיכף בהכנסו אמר לי שבדוא הוכרתי אותו כבר והרבי ז"ע כבר ביקש עכורו בכותל, השכתי מעשה שהיה כמו שהיה, ואז פנה לכ"ב ואמר אמרתי לכם שהוא יודע להתפלל, ואני בטוח שבשבעה 9.000 התפלל עכורו כי אז השתפר מצב, ואכן זה היה בדיוק בשעה זו.

בשבוע שעבר קיבלתם מכתב בקשה, לכבוד ימי בין המצרים, שכידוע ביהמ"ק השני חרב בגלל שנאת חנם, לעורר את הנושא של אהבת חנם, ואמרת מי כמוכם גור המאוחדת המרבים בשלום במחנינו, אשריכם ואשרי חלקיכם מבינים בחשיבות הדבר, ולמען זיכוי הרבים אני מצרף דברים מרובה"ק המעוררים לאהבת חנם, ואשמח מאד באם תוכלו לפרסם את הדברים, ונפרוש כפינו בתפילה לקב"ה שנוכה כולנו יחד להרבות שלום ואחדות ולקרב את הגאולה השלימה במהרה.

אהבת חנם במשנת רבותינו ז"ע

מדברי רבינו ה"פני מנחם" ז"ע בהנחת אבן הפינה לביהח"ס דגור בהר נוף בירושלים:

... איתא בגמרא [יומא ט:]: מקדש ראשון מפני מה חרב, מפני ג' דברים שהיו בו עבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים וכו', מקדש שני שהיו עוסקין בתורה ובמצוות ובגמ"ח מפני מה חרב, מפני שהיתה בו שנאת חנם, ובירושלמי [יומא ד: א'] על חורבן בית שני, מכירין אנו אותם שהיו יגיעין תורה וזהירין במצוות ובמעשרות, וכל ווסת טובה היתה בהן, [פ"י "קרבן העדה": כלומר כל מדות טובות היו בהן], אלא שהיו אוהבין את הממון ושונאין אלו לאלו שנאת חנם, וקשה היא שנאת חנם שהיא שקולה כנגד ע"ז וג"ע ופ"ד. וא"ל שם בירושלמי בטעם מה שביהמ"ק הראשון חזר ונבנה והשני עדיין לא נבנה, אמר ר' זעירא הראשונים עשו תשובה והשניים לא עשו תשובה. שלא שבו בתשובה על חטא שנאת חנם. עוד אמרו שם [ה.]. אבלותינו העבירו את התקרה, ויגל את מסך יהודה, אבל אנו פועפועי את הכתלים, האומרים ערו ערו ערו היסוד בה, אמרו כל דור שאינו נבנה בימיו מעלין עליו כאילו הוא החריבו.

נבנית כאן שכונת חמד של תורה ויר"ש, אנשי מעשה וזהירין במצוות ובמעשרות, אולם בקשתי אחת היא מכם, שיהא שלום ביניכם, ותהיו אוהבים זה את זה, אהבת ישראל אין משמעותה גמילות חסד בלבד, אלא גם להשמר משנאת חנם ולהמנע מדיבורי לשון הרע, וכבר נהוג בכל בתי החסידים ללמוד ספר חפץ חיים ושמיירת הלשון לקנת כ"ק אא"ל. יש לעקור את השנאת חנם השיכחה בין בני הבית, בין חברים ומתפללי בית החסידים, ולהשמר ממנה כלפי כל איש יהודי, וביחוד מקהל יראי שמו. אגא תחזקו עצמכם בענין זה, ועל ידי אהבת חנם וידידות תזכו לבנות את אהבת מחורבות ירושלים בלבד, אלא את הכתלים והחומות של בית המקדש שפעעו האויבים.

כ"ק אא"ל כותב במכתבו לאנ"ש [אוסף מכתבים סי' ז]: והדבר הוא ידוע כי דבר זה חסר אצלכם, והוא אהבה ואחוה ושלום שיהיה ביניכם, ואני מטייל להחזיק לכם טובה בזה ובבא. עכ"ל. הנני סמוך בטוח שאם תשמרו על ענין זה תתקיים בכס ברכתו, ויהיה אשריכם ואשרי חלקכם, ובעזרת הש"ת תגדלו ותצליחו בתורה ויר"ש, ותראו אתם ובינתם נתת מביניכם מתוך שלום ושלום, בריות גופא ופרנסה טובה, ונזכה שתהיה אהבת אמת בכלל ישראל, ולביאת גו"צ בא"ב.

הרבי ה"לב שמחה" ז"ע כותב באחת מאגרותיו, בענין מסויים: "זה הנקודה הכי חשובה אצלי, כי אין לבי פנוי למחלוקת וקשרים..."

סלידתו של הרבי הל"ש מכל שמץ של מחלוקת, באה לידי ביטוי עמוק בהרבה מאמרותיו:

- הכתוב מברך את ישראל ההולכים בחוקות ה': 'ונתתי שלום בארץ'. ואמאי לא נכתבה בתוכחה קללת המחלוקת? אלא, שאפילו בתוכחה, אין התורה מוכנה להזכיר את המחלוקת...

- ופעם אחרת הסביר: - התורה נמנית מלכתוב את המחלוקת, והיא היא הנרמזת בכתוב בתוכחה: 'מכה אשר לא כתובה בתורה...'.

- במיוחד ראה הרבי כחמורה, מחלוקת בין יראי ה', אמר: אברהם אבינו אמר ללוט: 'אל נא תהי מריבה ביני ובינך... כי אנשים אחים אנוהו'. הרי אחים אנו... מה נורא יהיה חילול השם, אם שנינו נריב!?

(הבאנו חלק מהמכתב המשך יבוא בשבוע הבא בעוה"ת) החותם בברכת שים שלום עלינו ועל כל עם ישראל ידידכם עוז המוקיר את כל פעולותיכם הרבים והמיוחדים

משה ל. ירושלים עיה"ק תובב"א

מבאר החסידות

הודאה להשי"ת

אמר רבי הרש"ל: "חשבתי שהקמיע נועד כדי לשמור עלי בדרך, אבל דבר לא ארע, עתה מבין אני שנועד להציל את הרבי עצמו..."

חיך הרבי: "אם נועד כדי להציל אותי, לא הייתי צריך ליתנו לך... אך ראה נא: הולך אדם ביער ופוגש גולגלים הזוממים ליטול חייו ולגזול ממנו, עוזרו הקב"ה וניצל מידם - עולה הוא לברך 'הגומל' ועורך סעודת הודיה. אך אם מרחם עליו הבורא יתברך עוד יותר, והגולגלים כלל אינם פוגעים בו, לא עולה בדעתו להודות... וכי מה הוא הקמיע? תפילה ובקשה מהבורא יתברך, לי עזר להתאושש ממחלתי, ולך עזר שלא יארע לך דבר, אמור מעתה, מי צריך להודות יותר?!"

[א"ה: מסופר כשירד הרבי ה"אמרי אמת" ז"ע מהאווניה בפעם הראשונה שבא לארץ ישראל, אמר: אי ארבעה צריכים להודות, הולכי מדבריות, יורדי הים באוניות, היוצא מבית האסורים וחולה שנתרפא, ואמר על כך האלשיך הק' ז"ע: ויפיעל דאף דאנקען איינער וואס עהר איז נישט פין די פיער... [כמה צריך להודות מי שהוא לא מארבעה אלו... והיינו כנ"ל].

ידוע חולי היה הרב"ק רבי יעקב איה מראדומין ז"ע, וסבל מחולשת לב והתקפות שיעול. פעם שלח את משמשו, רבי הרש"ל, להביא מווארשה את התרופות הנחוצות. כשנכר ממנו נתן לו קמיע באומרו: "שמור על הקמיע, תצטרך לו". נחרד המשמש ופחד מפני סכנת הדרך. שמר על הקמיע מכל משמר, הגיע לזווארה והשיג את התרופות, נסע חזרה והגיע בשלום. אמר לנפשו: "כנראה היה סכנה בדרך, וניצלת בזכות הקמיע".

בבואו לבית הרבי, שמע צעקות וזעקות, קריאות לעזרה. רץ, ומצא שהרבי התעלף בחולשת ליבו. הרופא הוזעק, ועמד אובד עצות. נזכר רבי הרש"ל בקמיע שבידו, מיהר ותלאה בצוואר הרבי, וראה זה פלא: מיד פקח הרבי את עיניו, הבע שב ללחיו, התרומם ממיטתו וראה את משמשו, והפסיר: "מדוע התמהמהת זמן כה רב..." ומיד חזר הרבי לשולחנו ושב ללמודו, כאילו דבר לא ארע...

אל הבאר

הזיתים. התהלך אנה ואנה שקוע במחשבות, פניו זהרו, ופתאום עמד על מקומו, פנה אל המלכים ואמר: כתוב [שעיה סב ו] 'על חומותיך ירושלים הפקדתי ושומרים כל היום וכל הלילה תמיד לא יחשו'. מה הם אומרים? הרבי חזר על שאלתו, אך אף אחד לא ענה, שכן היה ברור לנו שמתכוון להשיב בעצמו. והנה הבטי הרבי להר הזיתים לצד מרחם שהתחיל להליר, ואמר בהתרגשות רבה: 'אתה תקום תרחם ציון כי עת לחנה כי בא מועד' [תהלים קד יד].

אל אנ"ש המאוגדים ב"גור המאוחדת" הי"ן אחרי מבוא הברכה, מה גדלו מעשיכם המרבים שלום בעולם בין החרדים לדבר ה'. והשי"ת יעזור שיהיו מעשיכם לציון ותזכו לראות פירות השלום במהרה, והזמן מסוגל להרבות שלום ואהבת חנם בין אחב"י בכל מקום שהם.

ואסיים במה שמספר הגה"ח ר' שמאי גינזבורג ז"ל: שבביקורו של הרבי ה"אמרי אמת" ז"ע בא"י בשנת תרפ"א, טיל פעם קודם הגץ החמה בעיר העתיקה ליד הוומה, סומך ל"שער ציון" הנשקף על פני הר

ידידכם ומתפלל לשלום שישרור במחנינו

כנגד המברכים - ברכות מז"ט לבעלי השמחות בקהילתנו

<p>ברכת מז"ט טוב
לדידינו הרה"ח ר' אברהם מרדכי שארפהארץ לאו"ט ולבנו ידידינו הרה"ח ר' חיים שמחה לאו"ט
לרגל הולדת הבן/הנכד
מאחלים ירחיק - שטיבל 50-19</p> | <p>ברכת מז"ט טוב
לדידינו הרה"ח ר' הרשל וינברג לאו"ט ולבנו ידידינו הרה"ח ר' שמחה לאו"ט
לרגל הולדת הבן/הנכד
מאחלים ירחיק - שטיבל 58</p> | <p>ברכת מז"ט טוב
לדידינו הרה"ח ר' ישראל אריה ורדיגר לאו"ט ולחנתו הרה"ח ר' מאיר קאנאן לאו"ט ולנכדו הרה"ח ר' נפתלי קאנאן לאו"ט
לרגל הולדת הבן/הנכד/הנדה/הנינה
מאחלים ירחיק - שטיבל 47, 46, 43-44</p> | <p>ברכת מז"ט טוב
לדידינו הרה"ח ר' שמואל יא"א לאו"ט ולבנו ידידינו הרה"ח ר' אהרן לאו"ט
לרגל הבר מצוה של הבן/הנכד
שטיבל 51 - שטיבל בית יעקב</p> |
|---|--|---|---|